

BÉKEHARANG

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ HAVI KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 PENGŐ.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:

WALLRABENSTEIN JAKAB, BUDAPEST, VI., FELSŐERDŐSOR 5. III.

Nyilt levél L. T. urhoz

az Egyenlőségben megjelent „Hadüzenet a kikeresztelkedéseknek”
című cikk írójához.

Igen tisztelt L. T. Ur!

Elolvastam az „Egyenlőség” 2. hó 12-iki számában megjelent „Hadüzenet a kikeresztelkedéseknek” c. cikkét és bár nem vagyok újságíró, időm sincs a dilettánskodásra, mert meg kell keresnem mindennapi kenyeremet, mégis elhatároztam, hogy most az egyszer szakítok magamnak időt és itt a nyilvánosság előtt válaszolok fenti cikkére. Teszem ezt pedig 2 indokból: az egyik az *egyetemes igazság érdeke*, melyet mindenekfelett valónak tekintek és melynek örök harea évezrek óta a nyilvánosság ellenőrzése mellett folyik; a másik indok pedig, mely vezérel, az *egyetemes zsidóságnak és ennek keretében a magyar zsidóságnak érdeke és igaza*, melynek ugyancsak a nyilvánosság előtt kell eldőlnie.

Ön, Igen tisztelt Uram, miután fenti cikkében felsorakoztatta mindazokat a részint tisztán anyagi, részint társadalmi és lelki motívumokból eredő okokat, melyek az Ön elképzelése szerint a most mindinkább elszaporodó kikeresztelkedéseket előidézhetik és az így felsorolt okok mindegyikére nézve annak tarthatatlanságát és főleg célszerűtlenségét igyekezett kimutatni, cikkének befejező részében végül rátér még egy utolsó okra is, a *meggyőződésből való kikeresztelkedésre*: erről Ön maga azt mondja, hogy ez lehetne „talán a legnyomósabb, legérthetőbb ok,” mely felsorolásában azonban azért nem szerepel, mert — szószerint idézem szavait — „*meggyőződésből nem keresztelkedik ki senki*, mert ez a zsidóságban uralkodó mentalitással, a zsidó lélek egész strukturájával ellentétben áll. A zsidóságnál csak a rosszul felfogott érdek, vagy a beteges nagyravágyás lehet a kitérés alapja. Így, ezzel a leintő, megvető kézlegyintéssel akarja Ön a meggyőződésből való kikeresztelkedést a zsidóságban elintézni és ez az, ami ellen az egyetemes igazság érdeke legelső sorban és a legerélyesebben tiltakozik. Mert égbekiáltó igazságtalanság és a törté-

nelemnek — remélni akarom — nem tudatos, hanem csupán elvakultságból eredő meghamisítása az, amikor Ön fenti tételével azt a sok-sok becsületes, lelkes, eszményt sóvárgó zsidó embert, férfit és nőt a nagyravágyásnak és érdekhajhászásnak bélyegével akarja megbélyegezni, akik évezredek óta, mióta a názárethi Jézus fényalakja az emberiség láthatárán feltűnt, ezen soha nem látott fényességtől vonzódva a földkerekség különböző országaiban mind a mai napig elhatározták, hogy Őt és csakis Őt akarják követni, felismervén Ő benne azt, akit a próféták megjövendöltek: a Messiást, az Isten felkentjét, az emberiség ideálját és Megváltóját. Ön szerint tehát mindazokat az embereket, akik a zsidóság köréből az apostoloktól és evangélistáktól kezdve két évezreden át a názárethi Jézus nevét irták zászlajukra: államférfiakat, tudósokat művészeket, rabbikat és laikusokat csak beteges nagyravágyás, vagy önző érdek vezérelhetette? Ön magyar zsidó ifju léteére kizártnak tekintti azt, a „zsidó lélek egész strukturájával” ellentétesnek, hogy azokat a zsidó embereket más, tisztább és nemesebb motívumok is vezéreltették, mint példának okáért: a történelmi Jézus tündöklő fénye, dicséletes alakja előtti leborulás, önmegtágadó, szeretetet hirdető és szeretetet terjesztő élete, emberi bölcsesség mértékét tulszárnyaló tanítása, halálos elszántsága és szívbe markoló fájdalma vértanuhalála? Nem gondolja Ön, hogy ezekre, az emberi szív legérzékenyebb hurjait megrezegtető hatásokra, melyek 2 évezred óta a földkerekség anyai népének és nemzetének szívét megrezegtették, a zsidó szív is őszintén tud reagálni? Én is e sorok igénytelen írója, zsidó szülők gyermeke vagyok, úgy mint Ön Uram! Megboldogult édesatyám bithi zsidó tanító, megboldogult édesanyám pedig egy „dájón”-nak a leánya és rajongó hívő lélek volt. Az ő kívánsága volt, hogy talmudista legyek, minek folytán gyermekkorom óta egészen 21 éves koromig ugyyszólván kizárólag talmud-

tanulmányokkal foglalkoztam. Több jesiván tanultam, közöttük a talmudisták Mekkájában is, a pozsonyi jesiván. Azután Budapestre jöttem, ahol megismerkedtem a methodista egyházzal és az ő révén Jézus Krisztussal és az Ő tanaival, majd pedig 10 évi nagy lelki vívódás után megkeresztelkedtem. Mindezeket pedig nem azért írtam ide, mintha gondolnám, hogy Ön kíváncsi életrajzi adataimra, vagy mintha azokat a késő utókor számára megakarnám örökíteni, hanem csak azért hogy Önt meggyőzzem arról, hogy ismerem a zsidó lélek strukturáját és a zsidóságban uralkodó mentalitást, úgy mint Ön. Uram, továbbá, hogy legalább némileg valószínűvé tegyem Ön előtt, hogy igenis vannak zsidó emberek, akik meggyőződésből keresztelkednek meg és hogy Ön téved, amikor alapjában véve nemes és megérthető, fiatalos buzgalmtól hevítve, arra a merész állításra ragadtatja el magát, hogy „meggyőződésből nem keresztelkedik ki senki.“ Én biztosítom Önt, és remélem, hogy elfogja nekem hinni, hogy engem akkor, amikor elhatároztam, hogy a názárethi Jézusnak kétségbevonat igazát magamévá teszem, és mellette megkeresztelkedésemmel külsőleg is tanubizonyoságot teszek, sem beteges nagyravágás, sem bármilyen alantas érdek: álláselnyerés, házasság, társadalmi érvényesülés stb. stb. nem vezérelt, hanem egyedül és kizárólag az a végleg megérlelődött meggyőződés és hit, hogy a Jézus Krisztus élete és igéje, az általa megalkotott Új-Szövetség beteljesítője és koronája az én ősi ó-szövetségi zsidó hitemnek, mely utóbbiból amaz kisarjadzott.

De nemcsak én vagyok így, igen tisztelt Uram, hanem tudok másokat is, számosakat, becsületes, tiszta életű és makulátlan nevű zsidó embereket, ügyvédet, orvost, mérnököt, tanítót, munkást, férfiakat és nőket, itt Budapesten és vidéken is, kik mindnyájan anélkül, hogy megtagadnák zsidó voltukat, zsidó testvéreikkel való vér- és szív szerinti kapcsolatukat, mégis mély meggyőződésből és hiból tértek át a Krisztus hitére és keresztelkedtek meg. Miért mondja Ön tehát, hogy „meggyőződésből nem keresztelkedik ki senki?“ Mult és jelen, kézzelfogható valóság és logikai kényszerűség egyaránt tiltakoznak ez ellen az Ön igazságtalan és önkényes megállapítása ellen, mely súlyos vétség az egyetemes igazsággal szemben. De nemcsak az egyetemes igazságnak érdeke tiltakozik az Ön állítása ellen, hanem mint ezt fentebb ezen levelem bevezetésében már említettem, a zsidóságnak általában és különösen a magyar zsidóságnak jól fellogott érdekét is sértik az Ön szóbanforgó kijelentései. Mert, amikor azt mondja, hogy a zsidó lélek egész strukturájával és a zsidóságban uralkodó mentalitással ellentétben áll az, hogy a zsidó ember meggyőződésből megkeresztelkedjék, akkor Ön a zsidóságnak sőt a zsidó léleknek is olyan merev elzárkózását konstatálja a nem zsidó

világ egész lelki berendezkedésével szemben, mely csak arra alkalmas, hogy azt a nagy ellentétet, mely a zsidóság és a nem zsidó világ között ősidők óta, sajnos, tényleg fennáll, de amelynek enyhítésén az emberiség legjobbjai mindkét táborban lihegő buzgalommal fáradoznak még csak jobban elmélyítse és az évezredek óta meredő válaszfalat még magasabbra emelje. És amikor Ön azt mondja, hogy „a zsidóságnál lehet csak s rosszul fellogott érdek vagy a beteges nagyravágás a kitérés alapja“ akkor Ön mindazokat a zsidókat, akik bárhol a világon és különösen itt nálunk Magyarországon a multban vagy a jelenben a keresztény hitre tértek és térnek, a keresztény közvélemény előtt, mely őket sok esetben bizonyára szeretettel és bizalommal kebelébe fogadta, degradálja és befeketíti, inferior, beteges és ezért megbízhatatlan és káros elemnek tünteti fel. Már pedig lélektanilag szinte lehetetlen, hogy amidőn ezzel a kétélű és lovagi mérkőzésre talán még sem való fegyverrel fájó sebet ejt áttért volt hitsorsosain és vérszerinti testvéreim, egyuttal magán a zsidóság egészén is, annak becsületén is sebet ne ejtsen. Meg vagyunk róla győződve, hogy cikkével nem ezt szándékolta.

Dr. Barta Bernát
egy Krisztushívó zsidó.

Dr. Barta testvérünk a fenti nyílt levél közzétételre először az „Egyenlőség“ szerkesztőségét kérte fel abban a jogos feltevésben, hogy az a lap, amely helyet adott a Krisztushívó zsidók meggyőződését oly súlyosan támadó cikknek, az eszmei harc etikájának szabályai szerinti erkölcsi kötelességének fogja tartani, hogy a tárgyilagossan és minden bántó élt gondosan kerülő védekező ellenvélemény számára is megnyissa hasábjait. Testvérünk, sajnos, tévedett ezen jóhiszemű feltevésében és így nekünk jutott a szívesen vállalt feladat, hogy a bátor és lelkes tanubizonyoságot a nyilvánosság elé vigyük.

A szerkesztőség.

Mi az oka?

Egy amerikai statisztikus sokat foglalkozott azzal a kérdéssel, mi az oka annak, hogy sok prédikátor nem tud eredményt elérni. Körkérdezt intézett sa következőkre mutat rá, mint az eredménytelen prédikatori működés okára:

1. A rossz nevelés.
2. Az elmélyedés hiánya.
3. Programnélküliség, közöny, restség.
4. Ha nincs talentuma a prédikáláshoz.
5. Ha nem tud emberekkel bánni.
6. Önzés.
7. Ha nem tud organizálni.
8. Levertség a csekély fizetés miatt.
9. Korlátoltság.
10. Ha nincs elég hite.

„Zions Herald.“

Fontos figyelmeztetés.

Az utóbbi időben ismételtelen előfordult, hogy a maguk földi érdekelért minden hazugságra képes egyének akartak közénk tolakodni, s bennünket ki akartak használni, oly módon, hogy megtérésre való hajlandóságot színleltek, vagy úgy tüntették fel magukat, mint akik egyházunkkal s saját papjaikkal meghasonlottak, de végül is szomorú anyagi helyzetüket szivhezszólóan ecsetelve, anyagi támogatást kértek. Egy ilyenféle egyén járt a minap — barát csuhában — Budapesten is körünkben, akit sikerült később leleplezni s még más is, kinél hamarosan átláttunk a szítán. Mi bpestiek azonnal értesíthetjük egymást, ha egy ilyen egyén feltűnik a láthatáron, de szeretettel figyelmeztetjük vidéki testvéreinket is, hogy minden idegennel szemben legyenek óvatosak. Különösen olyanokkal szemben vigyázzanak, akik azzal jönnek, hogy „beakarnak állni” közénk s főleg kilátszik a lóláb azoknál, kiknek az az első kérdésük, hogyan lehetnek prédikátorok? Ne felejtjük el az Ur gyermekei legyenek jószívűek, adakozók, de ne pipogya és szélhámosok áldozatai. Kérjük az Urat, hogy az Ő Szentlelke adjon világosságot s bölcsességet, hogy jókedvű adakozók és irgalmasok tudjunk lenni, de ne legyünk könnyelműen nevetséges áldozatai azoknak, kik Istenben való életünket a maguk bűnös szándékaikra akarják kihasználni, mert ez bizonyosan nem kedves az Ur előtt. (Ján. 6—26.) Ha ilyen gyanús idegen „vendég” (?) látogat hozzánk, először is figyelmeztessük, hogy az általa előadottakat ellenőrizni fogjuk s addig nem segítünk, míg annak valóságáról meg nem győződünk, ha nagyon sürgős neki a segítség, mondjuk meg, hogy talán a saját felekezeti testvérei vagy lelkésze tud rajta segíteni. Ha azt mondja az illető, hogy a saját papja kiméletlenül elküldte, — amit gyakran hazudnak — akkor ajánljuk föl, hogy majd mi (illetve prédikátorunk) elmegy ahhoz a paphoz, s figyelmezteti az Ur Jézus parancsára (nálam erre az ajánlkozásra megszöktek a vendégek, a múltkor a szó szoros értelmében a kapuból elfutott egy, akit azután úgy kellett utólag nem s lelkére beszélnem). Ha azt állítja, hogy Pestről jön, úgy egy lev. lappal keressünk fel egy ottani testvért, hogy szerezzen valami pontos adatot róla, illetve körülményeiről. Ilyen tekintetben például Liebstöckl tv. (VI., Gömb-u. 98.) szívesen rendelkezésre áll.

Mondjuk meg továbbá az illetőnek, hogy az anyagi segítségre szorulóak száma éppen elég nagy a mieink között is, akiket elsősorban kell istápolnunk (Gal. 6—10). Azután gondoljunk a missziókra, a magunk intézményeire (Békeharang, árvaház, különböző imaház építések, eskórosok, külmiszások stb.), amelyekre más felekezet nem ad s csak magunknak kell gondolnunk.

mégpedig teljes felelősség érzettel az Ur iránt és ügyünk iránt.

Értessük meg, hogy hozzánk „beállni” nem lehet, hanem megtérni kell. Ki hozzánk jön, annak testestől-lelkéstől Jézusnak kell adni magát s ezzel szemben nincs más joga, mint keresztyét vinni s alázatban s önmegtagadásban járni mögötte.

Szeretettel mutassunk rá, hogyha boldog, nyugodt s békés életet akar élni, úgy ne azon az úton akarja elérni, amelyen halad, hanem térjen az Urhoz, mert csak az adhat boldogságot.

Legyünk testvérek szeretetteljesek, de komolyak, határozottak, mint akik az Ur Jézus jelenlétében, az Ő nevében cselekszünk s az Ő dicsőségét óvjuk s szolgáljuk. Járjunk el Isten gyermekeihez illően, de ügyeljünk arra, hogy munkakerülő, anyagias, jóindulatunkat csak kihasználni akaró emberek naiv, együgyű s gyámoltalan eszközei legyünk.

Libellus.

Ahogy megnyernek egy győzelmet.

Szeretlek

Az 1870-es hadjáratban egy táborigyógyintézetben feküdt egy sebesült tiszt, szívében betegebben mint testében, elszakadva Istentől és embertől. Senkisémet tudott kedvére tenni. Panasz és rosszalás volt minden szava. Egy reggel a diakonissza egy tojást hozott számára. Feltörte majd eldobta: „hogy hozhat nekem egy ilyen tojást, ez tulkevény, gyomrom nem bírja el!” A nővér csendesen elvitte a tojást és egy kis idő múlva egy másodikkal tért vissza. Alig, hogy feltörte a beteg eldobta a második tojást is és bosszusan dörmögte: „egész nyersen egyem meg a tojást? Még egy rendes főtt tojást sem lehet kapni, gyalázatos gazdálkodás ez!” A nővér most sem szólt egy szót sem, elvette a második tojást és nyugodtan a türelmetlenség minden jele nélkül kivitte. Hamarosan visszajött azonban a harmadikkal, hozott mindjárt gyorsforralót is: „Ezredes ur talán legszívesebben egyedül főzné meg a tojást? Itt van hozzá minden szükséges.” Ezzel eltávozott. Azonban hamarosan újból hívta őt a beteg és kérte a táborigyógyintézet. A nővér csodálkozott, mert a beteg még eddig egy szót sem akart hallani a bibliából és hallani sem akart a lelkésztől. Midőn a lelkész megérkezett a beteg a következő szavakkal fogadta: „Lelkész ur, én újból kezdem hinni, hogy van Isten. Én elhagytam őt és elveszítettem. Isten nélkül éltem, de most, hogy látom a barátságát, csendességet, jámborságot, türelmet és hűséget, mellyel engem öreg mogorva medvét a nővér ápol, arra kell gondolnom, hogy mégis csak van Isten, mert csak az Ő segítségével nyerhet az ember ilyen emberfeletti szolgálat készséget.”

Vargha I.

1. Pét. 4, 13

Szenvedés által a dicsőségbe.

Nagypéntek, husvét és Krisztus mennybemenetelének ünnepe már mögöttünk van; Jézus élete befejezést nyert. Beléptünk az egyházi év ünnepnélküli felébe, amelyben nincs ünnep, amely Jézus életéből egy-egy mozzanatot tárna szemünk elé. És mégis nem tudunk Jézus megsejtelődésétől szabadulni. Ugy vagyunk, mint a tanítványok mennybemenetelkor: a történetek felett elámulva nézünk a Mester után. Még csak egy pár hete a keresztfán láttuk csüggni, undok gazemberek állati kéjének kiszolgáltatva és most minden földi nyomortól mentesen az Atya jobbán ül a mennyben, oly fényvel körülövezve melyről még sejtelmünk sem lehet. És heves vágy ragad meg bennünket: Oh bár utána siethetnénk, fel öhozzá, ahol nincs könny, nincs nyomor, nincs küzdelem!

Kedves testvérem, ha ez a vágyad, jer, megmutatom az utat, amely az Atya trónusához, Jézus oldala mellé vezet. Ez az az út, amelyen Jézus is haladt; a Golgothán keresztül. Igen, Jézus keresztutja és mennybemenetele nem két összefüggés nélküli tény, hanem e kettő igenis szoros, sőt szerves viszonyban áll egymással. Golgotha nélkül — és Jézus egész élete kálváriajárás volt — Jézus számára sem lenne dicsőség. (Olvasd Lukács 24, 26.) Szinte megszegyenítő ráuk keresztyénekre nézve, hogy ezt a mennyei törvényt már a próféták is megismerték (1. Péter 1, 11.) és mi még ma is oly nehezen akarjuk megérteni. Csak olvasd egyszer el a 22. zsoltárt és Ésaiás 53. fejezetét.

Jézusnak ezen útja az, amely a mi utunk is kell, hogy legyen, ha Jézussal a dicsőségben akarunk osztozni. Azon bibliai helyekből, amelyek ezt megvilágítják, csak néhányat akarok felemlíteni: „ha gyermekek (vagyunk), örökösök is; örökösei Istennek, örökösársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt dicsőüljünk is meg” (Róm. 8, 17); vagy pedig az Apostolok Cselekedetének könyvében olvassuk (14, 22): Pál és Barnabás „intvén a tanítványokat, hogy maradjanak meg a hitben és hogy sok háborúságon által kell nekünk az Isten országába bemenünk.” Továbbá azt írja Péter apostol (1 levél 4, 13.): örüljétek, amennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, hogy az Ő dicsőségének megjelenésekor is vigadozva örvendezhessetek. A keresztyéni szenvedés és a dicsőség mély összefüggésének tudatában írja Pál apostol, hogy szinte vágyódik „Krisztus szenvedéseiben való részesülését megismerni és az Ő halálához hasonlóvá lenni” (Fil. 3, 10.).

Oh kedves testvérem, mi messzire eltávolodtunk a biblikus uttól! Mi egy csendes, nyugodt, minden szenvedéstől ment életet és tulvilági boldogságot akarunk. Nem, ez a kettő együttvéve nem létezik. Csak szenvedés, nélkülözés az az út, amely a dicsőségbe vezet: „per cruce[m] ad lucem.”

De vajjon miben áll az a szenvedés amelyen nekünk át kell mennünk, melyik a mi Golgothánk?

Legelőször is azok az üldöztetések, amelyeket a világtól el kell szenvednünk (2. Tim. 3, 12.). Hogy ezek bekövetkezzenek, arról nem neked kell gondoskodni. Csak próbálj egyszer ott, ahol mások „kénytelen hazugsággal” mentegethék magukat, igazat mondani, vagy ellenségeidnek megbocsátani, tapasztalni fogod, hogy miáltal válsz guny tárgyává; ki fognak nevetni, mint bolondot (1. Péter 4, 4.), de örülj, hogy az Urad erőt adott, hogy színt tudtál vallani, és férfiként a helyedet megállani. Ha azonban olyanok kik állandóan körülöttesznek és nem viselik Jézus keresztjét, nem találnak okot arra, hogy kinevessenek, akkor rossz uton vagy, olyan uton, mely bárhová előbb visz, mint a mennybe.

Van még más szenvedés is, amelyen keresztül sokszor utunk vezet, ez a különböző betegség, szegénység, inség stb. Talán már sokszor kérdezted az Urtól, vajjon miért kell nekem olyan sokat szenvednem? Kedves testvérem, ez is egyike azon eszközöknek, az Úr kezében, mellyel elő akar készíteni az örökkévalóságra és örülj, hogy amikor Mestered oly sokat szenvedett érted, Te is érdemesnek találtattál arra, hogy Ő érte szenvedhessz.

Még csak egy fajtát a szenvedésnek akarom említeni, amelyet azonban elviselni néha sokkal nehezebb, mint a világtól üldöztetést eltűrni, ez a testvéreidért való szenvedés a gyülekezetben. Ezt a szenvedést nem neked kell előidézni, csak ne vonakodj magadra venni, amikor az Ur válladra akarja helyezni a testvéred gyengeségét, rágalmazását, rosszindulatuságát, bosszantását, melyekkel lépten-nyomon találkozol és téged elkeseríteni akarnak, vajjon el tudod-e viselni, el tudod-e szenvedni, avagy rögtön a prédikátorodhoz sietsz és kijelented: „vagy ő távozik a gyülekezetből, vagy én!” Vagy talán a legelső ember előtt, kivel találkozol, öntöd ki szíved — szerinted — méltó felháborodását? Szégyeld magad testvérem, hogy Mestereddal szemben, aki egy terhet, testvéreidért való szenvedést akart a válladra rakni, oly csunyán, illetlenül, tanítványhoz egyáltalán nem illő módon viselkedtél. Menj hozzá és mondd meg neki, mennyire fáj ez neked, hogy megint megbocsásson. Ugyebár akkor azon csodálkozunk, hogy miért nem áld meg bennünket az Ur, miért nincs örömünk, miért hagy Jézus eljövételének gondolata bennünket oly hidegen. Igen a dicsőséghez már semmi közünk, eljártottuk mennyei örökségünket.

Testvéreim, ne felejtjük el soha: az az út a mennybe Golgothán, szenvedésen viz keresztül és ne vonakodjunk szenvedni, küzdeni saját magunk ellen, ha az Ur ilyen szenvedést, küzdelmet küld, hanem adjunk hálát néki hogy részesei lehetünk a mennyei birodalomnak, tehát részesei akarunk lenni Krisztus szenvedéseinek is. Hecker A.

„... és kenyeret az éhezőnek.“

Ésaiás 55.10

Pengett a kasza a magyar rónán. Vágta a rendet a jobb és szebb jövőben bizó magyar. Szemem gyönyörködött a sűrűn álló buzakeresztekben. Ott bug a gőzcséplő a remekbe rakott osztagok mellett. Ömlik a zsákba az acé'os buza. Lesz belőle életadó, kenyér.

Szemem az ég felé emelkedik; imám ég felé száll. Megköszönöm édes mennyei atyámnak, hogy megadta megint ebben az évben is az éhezőnek a kenyeret, az élni akarónak az életlehetőséget.

Kenyér nélkül nincs élet. Isten nélkül nincs kenyér. Emberé a munka — Istené az áldás.

Az ember szánt—vet, tapasztal — okoskodik — próbál — kísérletezik — aztán várja, hogy „leszáll az eső az égből s megtermékenvítse a földet s megkoronázza az ember fáradozását, tudását!“

Ime az eső csepp elvégezte hivatását. Az asztal megterítetett. A kenyér itt van. A test táplálkozhatik s a táplálék megtartja a fizikai életet.

De nemcsak eső esett onnan felülről. Az Ur mást is küldött az égből. Mit? Az Ő igéjét.

Hová küldte?

Halhatatlan emberi lelkek szántó-földjére.

Miért küldte?

„... az én beszédem, mely az én számból kimegyen, nem tér én hozzám üresen, hanem megcselekszi amit akarok és szerencsés leszen azoknál, akikhez küldöttem azt!“

Az esőcsepp teljessé teszi az emberi munkát — az Ige teljessé a gyülekezeti tevékenykedést, fáradozást. A hűséges emberi munkára. Isten rá adja atyai áldását.

A közöny eloszlik — érdeklődés mutatkozik lelki dolgok az Ur országa iránt. A kis vesszőszál magasabb, vastagabb lesz, jegenyefává fejlődik. A kicsi mustármag is kiemelkedik a földből — szétterpeszti ágait — létszék kereső madaraknak már alkalmat nyújt a letelepedésre. Nő, erősödik. Az Isten áldása rajta!

De boldog, aki befogadja a felülről, az Atyától jövő áldást!

W. J.

„Jézust elfelejtetted“

Kórházba hozták a háboru alatt egy súlyosan sebesült tisztet. Csak nagy későn akadtak rá a csatatéren — majdnem elvázott már mire ráakadtak. Megoperálták — de annyira legyengült, hogy meghalt. Mikor feleségével közölték férje halálát, az nagy sirásba tört ki s kis lányára borulva ezeket mondotta: „Oh édes kis lányom, a legjobb barátunk, oltalmazónk, jóakarónk.

mindenünk meghalt. Te is, én is elhagyottakká lettünk.“

Ekkor a lányka karjaival átfonta édes anyja nyakát s azt mondta: „Éd'os anyám Jézust elfelejtetted.“

Ez a szó belenyilalt az édes anyja lelkébe és valami csodálatos békességet és nyugalmat kezdett érezni s azt mondta kis lányának: „Igazad van kislányom, Jézust elfelejtettem, pedig Ő minket el nem felejt.“

Ha baj, bánat, szomorúság ér, ne essél kétségbe — ha minden emberi támaszod elhagyna is — ne feledd el Jézust, Ő mindig ott van melletted! Ő segít!

HIREK.

A budapesti német ifjusági egyesület táborszása Budakeszin.

Julius 5-től 15-ig hangosak voltak a „Tábor“ üdülőtelep körüli erdők vidám énekszótól és gondtalan játéktól. A német ifjuság elmenekült a nagyvárosi zajtól, hogy néhány napra a szabad természetben találjon testileg és lelkileg megnyugvást. Érdekesnél érdekesebb előadások váltakoztak a gazdagon összeállított programban. A táborozás alatt előadásokkal szolgáltak: Dahn K., Schmeissner J., Funk M. és Jacob I. prédikátorok Rövid pár nap alatt annyira összezoktunk, hogy a bucsuzásnál könnyek jelentek meg a szemekben. Már most is örülünk a jövő évi táborozásnak.

Schiff Endre.

Hitmélyítő konferencia Budapesten. Multkori számunkban jeleztük, hogy a Szent Istvánnapi féljegyét kihasználható, rendezünk megint egy hitmélyítő konferenciát. A programot illetőleg egy kis helyreigazítást kell tennünk. Nem 19-én kezdjük, hanem:

Aug. 18-án este 8 órakor megnyitás. (Hétfő.)

Aug. 19-én (kedd) reggel 9 órakor imaóra.

D. u. 3 órakor bibliai óra.

Este 8 órakor evangelizáció.

Aug. 20. Reggel 6 órakor kirándulás Budakeszi üdülőtelepünkre.

D. e. 9 órakor bibliai óra és a konferencia befejezése.

D. u. ebéd után közös kirándulás a hegyekbe. Takarót mindeki hozzon.

Még egyszer kérjük a részt venni szándékozókat, hogy idejében jelentsék hányan jönnek, mert az utolsó napon már nem tudunk szállásról gondoskodni.

Az Ur áldása velünk!

Bagdazarjam Sambat, öreg evangelista, ki jelenleg Svájcban él, több hónapon át tartó balkáni missziói útjáról visszatérve budapesti német gyülekezetünkben is szolgált egy vasárnap délelőtt az Igével s érdekes tapasztalatokat mondott el.

Főnöknő változás a zugligeti frankfurti methodista diakonisszáknál. Az eddigi agilitásúróól jól ismert diakonissza főnöknő: Buden Eufra, a frankfurti methodista diakonissza anyaházhoz tartozó zugligeti állomást vezette bölcs lélekkel s erős kézzel. Azelőtt a bpesti ref. árvaházban töltött be kiváló szerepet, ami neki a ref. egyházi körökben sok jobarátot és elismerést szerzett. Buden Eufra helyére a frankfurti anyaház jul. közepén Kretschmer Ottiliát küldötte Budapestre, Döbereiner diakonissza inspektor vezette be az új főnöknőt hivatalába.

Dr. Sebestyén Jenőt, a Kálvinista Szemle agilis szerkesztőjét az amsterdami egyetem tiszteletbeli doktorának választotta.

A református egyház egyik kiváló munkását tüntette ki a hollandi egyetem, mi is szívből gratulálunk e kitüntetéshez.

Igehirdető képviselők. Sajnos nem a mi parlamentünkben ülnek. Angliában 20 olyan képviselő van, akik mint laikus predikátorok, vagy mint lelkészek hirdetik az Igét.

Henderson angol külügyminiszter 50 éve methodista laikus predikátor és 27 éve tagja a parlamentnek. Ő mondotta „huszonhét esztendeig vártam arra az alkalomra, hogy amit mint laikus predikátor hirdettem, lefordíthassam az egész nemzet nyelvére.“

Lehetséges? A „Salettei Missziói Munkák Tudósítója“ arról értesíti olvasóit, hogy az igazgatóság ingyen küld egy kis üveg salettei vizet annak, aki kéri. Ezen áldott víz már 80 éve gyógyítja a legkülönbözőbb betegségeket, egész sereg embernek használt, mint itál, mint sebkötés és lemosás alkalmával igénybe vett gyógyszer. De még a testnél is jobban gyógyítja a lelket, nagy bűnözök megtérését is eszközölte már miután azok megizlelték v. megittatták velük erővel.

Mi azon csodálkozunk, hogy ma még ilyenekkel lehet a népet ámitani!

A főváros róm. kath. célokra a következő összegeket adta: A Szent Imre ünnepségekre 300.000 pengő, a Regnum Marianum templom befejezésére a már kitult 600.000 p.-hez még 300.000 pengőt.

Óriási összegek a mai pénztelen világban. Sokkal szükségesebb a temp'om épületeknél a lakás, a népjóléti intézmény, utóbbiakra állítólag nincs pénz. Pedig az Irás tanítása szerint a kőből épített templomokban az Isten s'ám lakik, hanem az igazán hívő s'öt lélekben imádó emberek szívében lakik. Ilyen templom sok, igen sok kellene. Ezek élő templomok lennének.

Állami üzem — magán üzem. Sok intézménnyel úgy vagyunk, hogy ha állami az üzem drága — esetleg megbukik — ha ugyanaz az üzem magánkézbe kerül akkor szépen prosperál, s'öt még nyereséget is produkál ott, ahol azelőtt deficit volt. Erről szól az alábbi közlemény is.

Németország az evangélikus gyermekgondozás révén évente 25 millió márkát

takarít meg. Tudvalevő ugyanis, hogy az állami intézmények többé kerülnek, mint az egyháziak. Az evangélikus „Belmisszió“ és a róm. kath. „Caritas“ gyermekgondozó intézeteiben egy-egy gyermek naponként átlag 2.50 márkába, az állami intézetekben 4.50 márkába kerül. Ennek különböző okai vannak. A hivatalnoki rendszer és a fizetési osztályok (ez utóbbiakat boldogabb időkben mi is vakon bevezettük ott is, ahol nem kellett), valamint a szigorúan betartott hivatalos idő belejátszanak. A németországi egyházi sajtó hangoztatja, hogy a gyermekgondozáson megtakarított 25 millió márkán kívül nagy megtakarítást jelentenek az államra az egyházi belmissziói szeretetmunkának többi ágai is: kórházak, menhelyek, gyógyintézetek, iskolák, otthonok stb.

Az itál áldozata Kozma József timári lakos, volt mezőőr a délutáni órákban erősen ittas állapotban kompon akart átkelni a Tiszán. Miután a komponál. nem talált senkit, be akart szállni a kompon mellé kötött csónakba, hogy átevezzen. Azonban a szerencsétlen ember a csónakból a vízbe szédült és megfulladt.

A délnémet konferencia 35-ik ülése

(Helyszüke miatt eddig nem közölhattük)

A fekete erdő egyik remek helyén Freudenstadtban tartották délnémet testvéreink dr. Nuelsen püspök elnöklete alatt évi ülésüket máj. 27-től jun. 2-ig. Örültek, hogy a püspök jó egészségben tért vissza Chinából. Eisele K. tartotta a konferenciái prédikációt Ap. Csel. I. 6—8. alapján. Beszéde lekötötte a hallgatóság figyelmét.

Áldozócsütörtökön d. e. Nuelsen püspök a pünkösd előtti várakozásról beszélt: amire ma mindnyájunknak szükségünk van, erő Istentől! D. u. pedig ugyancsak Nuelsen püspök beszélt a város legnagyobb termében e tárgyról: „Küzdelem Chináért!“ Az ott élő 400 millió lélekről van szó. Ott most 4 erő küzd egymással: a nacionalizmus, az orosz bolsevizmus, a nyugati hitetlenség és az élő Krisztus, akiről az Ige írja, hogy a végén mégis csak győz. Minden hívő gyülekezet tulajdonképpen idehaza is hozzájárul ahhoz, hogy a Chinában folyó küzdelem hogyan végződik.

Scharpf P. dr. lelkes missziópédikációt tartott és Wobith R. e témáról tartott tartalmas előadást: „Mit jelent a keresztyén család a gyülekezetre és a népre.“

Komoly lefolyású volt ez a gyűlés. Nagy célokat tűztünk magunk elé, melyeket el akarunk érni, ha küzdelem, kitartás és szenvedés árán is. Tegyen az Ur mindenkit erőssé és felhasználhatóvá az Ő országában.

Rexroth L.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház k. I. Szövetkezet
Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

A szerkesztésért felelős: Wallrabenstein Jakab.
Aurora-nyomda, VI., Székely Bertalan u. 2c. Telefon: Aut. 102—58.